

Henning Toft Bros prædiken ved Folketingets åbningsgudstjeneste

Taler

Henning Toft Bro
Biskop over Aalborg Stift

Dato

3. oktober 2012

Sted

Christiansborg Slotskirke

En gang hørte jeg en sælsom historie. Den handler om en bonde. Vi er nok to generationer tilbage i tiden. Bonden havde inviteret sine to sønner med til årets traditionsrige dyrskue.

Dengang var dyrskue en anderledes folkefest end i dag. Her mødtes man med mennesker, man ikke havde set længe. Gøgl, underholdning, handel, sang og musik og folkefest gik op i en højere enhed. Og mon ikke der foregik en del slagsmål, når de unge bønderkarle havde fået lidt for meget under vesten? Det er i hvert fald det frasagn, der går fra disse dyrskuer.

Bonden var som sagt kommet til dyrskue med sine to sønner. Da de stod ved indgangen til pladsen, og det kriblede i børnenes fingre efter at tage del i glæderne og festlighederne, trak faderen sønnerne til side. Ræk jeres hænder frem, formanede han.

Drengene rakte deres hænder frem og så nu, at faderen lagde en blank femmer i hånden på dem hver. De er til jer, og I må gøre med dem, hvad I vil, sagde faderen, men så føjede han til: Men I skal vide, at hvis I kommer hjem med femmeren, får I en ekstra til sparegrisen.

Da de tre var kommet hjem på gården, oprandt regnskabets time. Den ene dreng sagde frimodigt, at han havde brugt rub og stub, og det havde han det godt med, for han havde haft en god dag. Den anden rakte en blank femmer frem for faderen, som lagde en ekstra femmer i hånden på drengen og roste ham for hans sparsommelighed.

I LIGNELSEN om de betroede talenter roses den ødsle, og ham, der ingenting havde tjent, skoses. I fortællingen om de tre personers tur til dyrskue, er det den

sparsommelige, der roses, ja, han får tilmed fordoblet det beløb, faderen havde lovet. Altså en modfortælling til lignelsen.

Ville bonden have levet op til intentionen i lignelsen, havde han givet sine drenge en femmer med tilføjelsen: Når den er brugt, kan I komme og få en til. Det gjorde han ikke. Tværtimod lagde han bånd på drengene. Han ville opdrage dem til sparsommelighed.

Hvilket liv ville vi få, hvis vi alle gik rundt og puttede med det? Var det et liv, vi ønskede os? Ja, for nogle var det vel det bedste, der kunne ske, altså at liv og dagligdag bare gik deres vante, lige gang uden de store udsving og satsninger.

Men når Jesus fortæller lignelsen, er det for at minde os om, at det liv, vi har fået, det skal i spil. Der skal ikke spares på livet, for nu at blive i sproget. Livet skal sættes på prøve. Det skal ud, og det skal leves. Ikke bag nedrullede gardiner, hvor der er fred og ingen fare. Livet skal ud og leves mellem mennesker, hvor der er ufred og fare på færde. Om så faren er en hård arbejdsgiver eller en lunefuld vælger.

På Jesu tid betød ordet talent både vægtenhed og pengesum. I dag opfatter vi ordet som en betegnelse for de evner og anlæg, vi som mennesker kan have. Naturligvis betyder talent i lignelsen ikke penge i stringent forstand. Og, havde jeg nær sagt, naturligvis handler det heller ikke om evner og anlæg, vi hver især er udstyret med.

JEG MENER, det talent betyder det liv, vi hver især har fået. Vel med forskellige anlæg og evner og, nå ja, talenter. Men vi har samme udgangspunkt. Vi har hver især fået et liv at gøre godt med, og så gælder det netop om at gøre godt med det. Ikke grave det ned, livet, men tage det liv, vi har fået på os som vort, og gå ud og vove det og leve det Gud til ære og vores næste til gavn.

Vi skal ikke gå og frygte for den hårde herre, en arbejdsgiver, folkestemningen, vælgerne. Vi skal hver for sig tro på det, vi siger og gør, og turde være os selv. Hvis vi tror på den hårde herre, graver vi vores talent ned, men tør vi tro på en nådig Gud, tør vi også vove vores talenter. For tror vi på vor Herre som en nådig og tilgivende Herre, så tør vi også vove livet og miste fodfæste et øjeblik, for går det galt, og mister man alt, så møder man kærligheden og ikke straffen.

Således kommer lignelsen til at handle om, hvem du tror på, og den, du tror på, bestemmer, hvilken retning dit liv tager, og hvilke valg, du tør tage. Det er livets mening. Det er kærlighedens mening, at vi hver især bruger det liv, vi fik givet. At vi, som vi synger, fylder vort liv med hæderligt virke, at vi hjælper og værner om den svage, at vi elsker, for kun i kærligheden findes det sande, dybe, evige liv. Derfor hedder det også til de to første: Gå ind til din Herres glæde.

Til den tredje, ham der frygtede for sin herre, til ham blev der sagt: Kast den uduelige tjener ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.

Det liv, han havde fået for intet, blev taget fra ham. Men han havde dog fået livet. På lige fod med de andre, og på lige fod med os. Hans herre krævede altså ikke noget, han ikke først havde givet.

Jesus siger, at Gud samler ikke, hvor han ikke først har spredt. Gud kræver ikke noget, han ikke først har givet. Men det, han giver, det kræver han altså også. Livet så at sige. Og det gælder politikeren, håndværkeren, præsten og alt andet godtfolk.

På denne måde kommer livet altid til at koste livet, som vi synger med Jørgen Gustava Brandt, men når livet koster livet, betyder det også, at der, hvor det sættes ind i kærlighedens tjeneste, der vindes livet. Det evige liv med Gud i Paradis.

Kilde

www.kristeligt-dagblad.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Prædiken

Relateret

2. oktober 2012

1. oktober 2019

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/biskop-henning-toft-bros-praediken-ved-folketingets-aabningsgudstjeneste-2012>